

שבתאי יעקב רב"ט

נולד 1940 לאביו אברהם ולאמו מרים

מאזמיר שבתורכיה עלתה משפחת שבתאי בשנת 1956 ויעקב הצטרף לעליית-הנוער בקבוץ גבעת-ברנר.

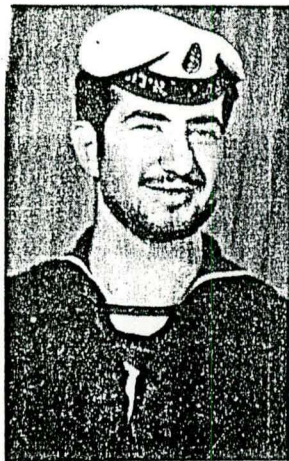
בשנת 1958, התגייס לצה"ל ושירת כתותחן במשחתת חיל-הים. בשנת 1960, השתחרר ועבד בצי הסוחר ב"צים" אולם שנתיים לאחר מכן נשא אשה ועזב את הים אותו אהב, והיה המנהל האדמיניסטרטיבי של קואופרטיב לעבודות-חשמל.

בשנת 1966, עזב את ירושלים ועבר לדימונה עם התקבלו לעבודה בקריה למחקר גרעיני – נגב. בעבודה התחבב על חבריו שכנוהו בשם החיבה "יקו".

יקו נקרא למילואים, ונפל ביום 9.11.69. השאיר אשה, ילדה בת 5 וילד בן 3½.

היה בעל מסור ואב אשר אהב את משפחתו ואין ניחומים על האבידה וגודל הצער.

יהי זכרו ברוך.

יעקב שבתאי - "יקו"

בן אברהם ומרים. נולד ב-22.1.1940 באיזמיר שבתורכיה בסערת מלחמת העולם השנייה. משחר ילדותו היה עליוז, ישר וגלוי לב. בסביבתו הקרובה לא היו יהודים, ולא היה לו עם מי להתחבר. ביתו היה קרוב מאוד לים. יקו היה נעלם מהבית ומתבודד על חוף הים, ומשקיף אל הגלים הסוערים. סיים בית-ספר יסודי "אליאנס", והמשיך למודיו במשך שנתיים בבית הספר התיכון שם.

ביודעו כי בניכר לא יוכל להגשים את חלומו, עזב את ביוז ההורים ועלה לישראל בהיותו בן שש-עשרה. את אכסנייתו הראשונה קבע בבית דודו ביהוד. לאחר שהיה קצרה ביהוד, הצטרף לקיבוץ גבעת ברנר, במסגרת "עלית הנוער". המשיך ללמוד ולעבוד במוסד החינוכי בקיבוץ. התערה עד מהרה בחברה, הרבה לטייל והתלהב מנופי המולדת. את רשמיו היה מנציח בתמונות. היה מרבה להתחלק ברשמים עם הוריו ואחיו שנשארו בתורכיה, ומנסה לשכנעם לעלות לישראל. העיסוקים החביבים ביותר עליו היו אוסף בולים ובנית דגמי אניות מתרשימי בטאון חיל-הים.

בחדש מרס 1958 התגייס לצה"ל ואך טבעי היה שיקו ימצא את מקומו בחיל-הים. שירת במשחתת "אילת" כתותחן. תקופת שרותו על המשחתת, היתה תקופת הזוהר של עלומיו. בשנת 1960, עם גמר שרותו הסדיר, החל לעבוד על אניה בצי-הסוחר של "צים". בהפלגותיו התכופות והמענינות מצא פורקן לגעגועיו על הוריו ואחיו, שכה הרבה לדבר בשבחם ואשר השתוקק להביאם ארצה.

בשנת 1962 התחתן עם בת ירושלים. והחל להקים בחריצות ומסירות רבה את הקן המשפחתי בירושלים. בסמיכות לכך הגיעה, סוף סוף, משפחתו מתורכיה, והתישבה ביהוד. יקו היה המאושר באדם.

שבטאי, יעקב ("ייקו")

בן אברהם ומרים. נולד ביום י"ב בשבט ת"ש (22.1.1940) באיזמיר שבתורכיה, סיים את לימודיו בבית-הספר היסודי "אליאנס" ולמד שנתיים נוספות בבית-הספר תיכון בציונים גבוהים. משחר ילדותו היה עליו, ישר, וגלוי לב. ביתו היה סמוך לחוף הים ושעות רבות היה יעקב מתבודד על החוף. תמיד הצטיין כספורטאי וכשחיין. בשנת 1956 החליט לעלות לארץ, משום שהעדיף שירות בצה"ל על-פני שירות בצבא התורכי.

יעקב נפרד ממשפחתו ועלה לארץ לבדו כתייר. הוא מצא את מקומו בקיבוץ גבעתי ברנר והצטרף לגדנ"ע-ים. העיסוקים החביבים עליו היו אוסף בולים, צילום נופי הארץ ובניית דגמי אניות, שצורפו לבטאוני חיל-הים.

יעקב גויס לצה"ל במחצית מרץ 1958 והתנדב לשרת בחיל-הים. את שירות החובה עשה כתותחן על המשחתת "אילת". לאחר ששוחרר עבד שנה אחת באניות-סוחר שונות של חברת "צים". לפני שנשא אישה, עזב בהשפעתה את הים, למד שנה אחת בקורס לחשמלאות ואלקטרוניקה והצטיין בלימודיו. הוא היה מוכשר מאוד וסקד על לימודיו כתלמיד ישיבה. לאחר סיום הקורס החליטו תשעה מחבריו לקורס להקים קואופרטיב לעבודות-חשמל ויעקב נבחר למנהל-הקואופרטיב. הוא המשיך ללמוד בערבים במכון הבריטי, כדי להשלים את בחינות הבגרות. בינתיים הוצעה

ליעקב הצעה קוסמת לסמש מנהל עבודה בכיר בקריה למחקר גרעיני בנגב ועל-כן עבר לגור בדימונה. בעבודה התחבב על חבריו, שכינהו בשם חיבה "ייקו". הוא היה בעל מסור ואהב את משפחתו אהבה עזה. ישרו, חביבותו וחוש-ההומור שלו רכשו לב כל אדם בכל מקום ואמנם היו לו ידידים ואוהבים רבים. בשנת 1965 הגיעה סוף-סוף משפחתו מתורכיה והשתקעה ביהוד. יעקב היה המאושר באדם. בסוף אוקטובר נקרא לתקופה של שירות-מילואים. ביום כ"ט במרחשון תש"ל (9.11.1969), נפל בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. הניח אישה, ילדה וילד פעוטים.

מפקדו כתב במכתב תנחומים למשפחתו: "יעקב היה יקר לכולנו כאדם וכחבר; אהבנו אותו, את מסירותו לחבריו ואת נאמנותו למדינה. בכל תפקיד ומעש היה רציני ואחראי ועם זאת רגיש ועוזר לזולתו, הן במעשה והן ברוח הטובה ובחוש ההומור שלו. תמיד ראיתי בו סמל לחייל הטוב".

בחוברת "לזכרם", שיצאה לאור בהוצאת עיריית דימונה, הועלה זכרו עם שאר בני-דימונה שנפלו במערכות ישראל; כן פורסמו רשימות לזכרו בחוברת "כ"ה ליהוד" - יד לבניה.